

מסורת הש"ס

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קטן ו.

עין משפט
נר מצוה

6) (נשלח ה'; ג.) סתמא
סלקה פיה (וי"ט)
7) (נשלח ה'; ד.) מניה י:
כט. סלקה פיה מיה,
8) כלל פיה מיה ב' י:
9) (נמדר בתן, ו.) ז' י:
בשאר עיניהן.

הנהרות הב"ח

6) (נשלח ה'; ג.) סתמא
סלקה פיה (וי"ט)
7) (נשלח ה'; ד.) מניה י:
כט. סלקה פיה מיה,
8) כלל פיה מיה ב' י:
9) (נמדר בתן, ו.) ז' י:
בשאר עיניהן.

מוסף רש"י

משמיעין על השקלים.
בבבית בית דין (מנייה)
בכ' דין מרחיקי שיעור
שקלים לתקנת (נש' י'
ועל הכלאים. לקור
ללא הרשעה היתרון בין
המנוסה (נש' כ') שכלו
הרשעה קלה ויעל עבר
יערקין אותן משדותיהן
בכרחים בית דין (נש' י' י').

ודלמא טומאה מגואי. ולא בין האילנות ולא נחמש במקום טומאה:
סמכות. שאין עומדין בשורה אחת סביב הגזולין אלא מערבין
בכל השדה דודאי נחמש כל השדה כשציל האילנות: **הא אמרן**
אין מרחיקין ליון מקום טומאה. וכיון שסמך לאילנות האין דודאי
טומאה בין האילנות היא ונחמש
כשציל האילנות: **כל מילי דמסא עליה**
רמיא. דתלמיד בקי הוא: **מלא אבן**
אחת מלויית. כקיד תמיהה טמא.
ומפי מורי הוון אבן אחת מלויית
שיש סיד על גבה דליתו לך להחיק
האין מן האבן לפי שהאבן גבוה על
גבי קרקע ורוחה אח האין מיד קודם
שיהא נוגע בו אכל בשדה מרחיקין
לה ליון כסמך דומנין לא מוי ליון עד
דלתי ונגע ומחיל: **ספס.** מלויית
תמיהה טמא אכל ביניהן אס יש סיד
ביניהן על הארץ טמא דמסא ליון
הוא: **אע"ג דליכא מורא.** שלא מרס
ביניהן מעולם טחור כי ליכא סיד:
אס אין חורש ביניהן טמא. ואע"ג
דליכא סיד לפי שאין אח האכניס
שמכאן ומכאן לא חשש ליון ביניהן:
כמא. דקתני כי ליכא חורש טמא
כגון סיד שפך על דאי אכניס
ומרודה לכאן ולכאן ביניהן לא ליכא
חורש מחמת חורש הוא (א) דליקלף
שנלקץ מן האכניס ונפלו שם ביניהן
וטחור ואי לא סיד דביני בני
הוא ומחמת ליון נעשה שם להודיע
שם נש ביניהן טומאה: **אין מרחיקין**
ליון מקום טומאה. ולהכי ליון כל
ארבעה מזריו דתהא כל השדה
נטמאה וצלו דמנר אחד לא סגי
לכולה דלון מרחיקין ליון מקום
טומאה: **ואכלאים בחולו של מועד**
נפיקין ורמינהו כאחד כאחד
משמיעין על השקלים. שיהו ישראל
מביאין מרומם שקלים ביטמן דמביי
נחדשו לחדי השנה חדש והגא לי
קבן מתרומה חדשה: **בכרכים.**
המופקין חומה מימות יהושע בן נון:
ואס מקואוס המים. מקואות המים של
מ' סאה שמוטטין אותן מן הזבל
שנכנס לתוכן כל ימות הגשמים והאי
דלא פריך נמי במתא האשמיס ממני
דמי ומתקיים הדרכים והרמוכות
בחולו ש"מ והכא תנא נט"ו כאדר
משום דלאו פירכא הוא דנדין הוא
דמתקין לה מרי יומי דכי מתקן
נט"ו כאדר אחו גשמים ומקלקלי
לה והדרי ומתקני להו בחולו של
מועד אכל אכלאים ליון דקרקע להו
לגמרי כחמשה עשר כאדר למה לי
למסך בו בחולו של מועד ולהכי קא
מזבייא: **כאן בככר כאן כפלין.**
על בכירות יואליש נט"ו כאדר על האפילות בחולו של מועד דפסח:
בויעים. על התבואה יואלין נט"ו כאדר שקדמין לירקות: **לא**
שנו. דלון יואלין עליהם קודם אדר וקודם חולו של מועד: **משום**
שקר פעולה דמולו נבן. כלומר שיכול לשכור פועלין בזול לפי
שאין עוסקין במלאכה בחולו של מועד: **שמע מינה.** מדעפקין
לשכור פועלים בזול: כי יהבינן להו. שפירות לפועלים דנטלי
כלאים: **דאי סלקא דעקר מדידהו.** דבעל הבית (וי) יהיב
להו אחאי יואלין להכי בחולו של מועד משום שר פועלה
לנטול ככל זמן אף על גב דליכא שכר פועלה בזול וכל מה
דבעי ליכא להו אלא מתרומת הלשכה יהיבין להו וכל כמה דמלנין
למאנס מעות דהקדש עבדין: **ועד כמה.** הוי כלאים דחייב לנטול:
רובע

אם יש סיד בעיניהם. האין הוא מסיד דמתן פרק ה' דמעשר
שני (מ"ח) ומימי לה פרק מרובה (נ"ח סט.) וס) אס יש סיד
ביניהם לא ידענה כמה: **אע"ג דייבא חרם.** גרסינן ומלמחי
מפרס חרם דומה הוא למרסית ואין לכן כמו סיד וי"ל פירושו אס יש
חרסית ביניהם (ס) דומה שמזינין
להודיע שבהו טחור שעד שם אין
בית הקברות שאינה לכן ביניהם
אמר רב עמא כשהסיד שפוך.
פירוש דודאי כי ליכא סיד
וחרסית טהורין אכל כשהוא מרובה
ושפך על רגשו או לךר חרסית
שחם יש חרסית יש תלות שנתן
בו ולרפי הסיד שעל רגשו עמה וס'
אין חרסית ח"כ סיד הוא של ליון
ביניהם ולפירוש הקוטרס גרסינן
אף על גב דליכא חורש (ו) ומפרס
ביניהם טחור דליתמקא לה טומאה
דהוי לה קצר שנחמש ומימה לי נהי
דטחור טומאה אכל טחור לא הוה
דהוי כמו שדה שנחמש לה קצר ושמה
טהור מאלל קאמר ח"ג לגמרי ע"י
דישה ויפוט ח"ג ביניהם ליכא טובא
ספיקות ושרי ספק אי ליכא ליון(ו)
הטומאה שביניהם אי לא אמחינו ליכא
ליון הכי נחמש ומלמחי מפרס דהשמה
סלקא דמיה דה"פ אס יש ביניהם
חורש טחור דודאי לא היה שם
טומאה דאס היה ביניהם לא היה
חורשו אדס מימה לי לא אמחי לא פריך
דקמני נקמייחא אס יש סיד ביניהם
ביניהם טמא אע"ג דליכא חורש
והכל קמני אס יש חורש ביניהם
טהור ואע"ג דליכא סיד וי"ל דסלקא
דמיה לך במרימא חייבי דליכא
סיד דכי ליכא סיד לא היה טחור
לעולם דהא אין מזינין אס לאו על
הטומאה (ס) וי' חורשו לא יהא טחור
ולככי לא מקשה כי אס מסיפא
דכרימא קמייחא לחייבי דליכא
סיד: **דאמר רב אין מרחיקים.**
ק' פירש בתוספתא ובקונט' ובספרים
מלמחי דאמר מר אין מעמידין ליון
כי ולפי זה אלו נותן טעם למה כל
השדה טמא אלא נותן טעם למה
תמיהה טהורין דלון מעמידין ליון
במקום הטומאה ונהי דכרות אחד או
שניס או שלשה יש לנו לומר דכל
תמיהה טמא כי אין הטומאה כפמתי
מן האין אכל בארבעה יש תלות
הטומאה בכל הקדק לפיכך תמיהה
טהוריס: **ואכלאים בחולו של**
מועד נפיקין. כמשה פי' מאי
טעמא לא מקשה על אינן וביושל'
מקשה מזינין על הקברות ולא
כבר לייני ומתוך כגון שירד שטף מים של גשמים ושטפו:
במ"ו קורין את הבנייה. הוי מני למתני ב"ד (ו) (בכפרים)
אלא משום דט"ו זמן דכרכים אחרים הוא כגון ומתקין
על הדרכים וכו':
דמוולו נבן. למ"ד לקמן (דף יג.) שכר פעולה שאין לו
מה יאכל שרי נוחא שיקולין ליעול שכרן אלא למאן
דאמר חסור לא ידעין היכן ישכרו פועלים כמועד ושמה יש
לומר דהיי דמלאת התירו:

אם א ב ג ד ח ט י
ז טו כ ל מ נ ס ע פ צ
ק ר ש ת י"א י"ב י"ג י"ד
י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט כ"א
כ"ב כ"ג כ"ד כ"ה כ"ו כ"ז
כ"ח כ"ט ל"א ל"ב ל"ג ל"ד
ל"ה ל"ו ל"ז ל"ח ל"ט מ"א
מ"ב מ"ג מ"ד מ"ה מ"ו מ"ז
מ"ח מ"ט ס"א ס"ב ס"ג ס"ד
ס"ה ס"ו ס"ז ס"ח ס"ט ק"א
ק"ב ק"ג ק"ד ק"ה ק"ו ק"ז
ק"ח ק"ט ר"א ר"ב ר"ג ר"ד
ר"ה ר"ו ר"ז ר"ח ר"ט ש"א
ש"ב ש"ג ש"ד ש"ה ש"ו ש"ז
ש"ח ש"ט קל"א קל"ב קל"ג
קל"ד קל"ה קל"ו קל"ז קל"ח
קל"ט קמ"א קמ"ב קמ"ג קמ"ד
קמ"ה קמ"ו קמ"ז קמ"ח קמ"ט
קס"א קס"ב קס"ג קס"ד קס"ה
קס"ו קס"ז קס"ח קס"ט קע"א
קע"ב קע"ג קע"ד קע"ה קע"ו
קע"ז קע"ח קע"ט סת"א
סת"ב סת"ג סת"ד סת"ה
סת"ו סת"ז סת"ח סת"ט פס"א
פס"ב פס"ג פס"ד פס"ה
פס"ו פס"ז פס"ח פס"ט פס"י
פס"יא פס"יב פס"יג פס"יד
פס"יה פס"יז פס"יח פס"יט
פס"יא פס"יב פס"יג פס"יד
פס"יה פס"יז פס"יח פס"יט
פס"יא פס"יב פס"יג פס"יד
פס"יה פס"יז פס"יח פס"יט
פס"יא פס"יב פס"יג פס"יד
פס"יה פס"יז פס"יח פס"יט

רבינו הנאכל

וניחוש דלמא טומאה
גואי ואילנות על הגזולין
כראי. ומרחיקין במסוכבין.
איבעית אימא כדאמי אין
מרחיקין ליון מקום
טומאה שלא להפסיד
את ארץ ישראל. ר' יהודה
אומר עד שיהא שם וקן
או תלמיד שחוקן זה
הציון. לפי שאין הכל
בקיין כדבר. וס' יואבא
מרבנן דאיתיה כמחא כל
מילי דמתא עליה רמין.
אמר רב יהודה צמא
אבן אחת מצוינת תחתיה
טמא. שהים אם יש סיד
ביניהן טמא. ואם לא
טהור. ואם היה הסיד
שפך על ראשיו ומרודה
לכאן ולכאן (א) ליכא
חוש ביניהן טמא. דאמרי
מחמת חורש הוא דאיקפל.
ואם לאו סיד דביני בני
הוא וטהור. אמר ר' יוסי
צמא ציון מצו אחד הוא
העד טמא וכל השדה
טהורה. וכן שלשה הן
טמאין וכל השדה טהורה.
ארכה השדה כולה
טמאה והציונין שהציון
בהן טהורין. דאמר ר' יוסי
אין מרחיקין ליון מקום
טומאה שלא להפסיד את
ארץ ישראל. כו'. ויצאין
אף על הכלאים. ומקטנין
אין דבחולו של מועד
יוצאין על הכלאים. והתנן
במשנה עשר כאדר יוצאין
על הכלאים. ומרקין
בככר יוצאין בחמשה
עשר כאדר. באפלי יוצאין
בחולו של מועד. ויש
אומרים כאן בורעים וכאן
בירקות. (ו) ואמר ר' יוחנן
לא שנו בחולו של מועד
אלא שאין ניצן ניכר.
פי' ציון שלהן ניכר.
אבל אם הציון שלהן
ניכר שגוא כלאים יוצאין
לאחרת ואין שהיה אותן
עד חולו של מועד. ומאי
שנא בחולו של מועד
יוצאין על הכלאים. אמר
ר' יוחנן (משום) שכר
פעולה. עת שהפועלים
בטלן ונשרקין בזול
לעקר הורעים ולהשליכן.
ובעין למיתן להו אנרייהו.
מתרומת הלשכה.

או איני ידע אי חש מה
ניטמן טחור כי דבעי עיני
הוא ועמא ואלו דבעי הים
לי נקא אחרת.